

Shanna Swendson

Betoverend

Zal Katie in New York haar sprookjesprins vinden?

Vertaald door Lidwien Biekmann

ISBN 978-90-599-0167-4
ISBN 978-94-023-2359-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Enchanted, Inc.*
Vertaling: Lidwien Biekmann
Omslagontwerp: Bürosüd
Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

Dit boek verscheen eerder als *De tovenaar op het witte paard* bij Arena

© 2015 Shanna Swendson
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

1

Ik had al vaak gehoord dat New York een rare stad was, maar pas toen ik er zelf ging wonen, ontdekte ik dat dat zeker niet overdreven was. Voordat ik vanuit Texas hierheen verhuisde, hadden mijn ouders geprobeerd me daarvan te weerhouden door me allerlei broodjeaapverhalen te vertellen over de vreemde en gruwelijke dingen die in de grote, enge stad gebeurden. Zelfs mijn studievriendinnen die al een tijdje in New York woonden, disten verhalen op over de merkwaardige en afschuwelijke dingen die ze hier meemaakten en waar de inboorlingen niet warm of koud van werden. Ze zeiden dat een marsmannetje rustig over Broadway kon lopen zonder dat het opviel. Ik dacht altijd dat dat allemaal zwaar overdreven was.

Maar nu, nadat ik een jaar had weten te overleven in deze stad, zag ik elke dag nog steeds dingen die me schokten en verbijsterden, maar waar een ander nog niet eens zijn wenkbrauwen over optrok. Halfnaakte straatartiesten, mensen die tapdansten op de stoep, of complete filmproducties inclusief beroemdheden; het was voor de autochtonen allemaal niets bijzonders, terwijl mijn mond steeds weer openviel van verbazing. Ik voelde me dan een echte provinciaal, hoe goed ik ook mijn best deed om modern en wereldwijd over te komen.

Neem nu vanochtend. Het meisje dat voor me op het trottoir liep, droeg van die elfenvleugeltjes die je wel eens met Halloween ziet. Maar Halloween was pas over een maand en hoewel ik geen geld had voor haute couture, had ik genoeg modebladen gelezen om te weten dat elfenvleugeltjes echt niet als een of ander modestatement beschouwd konden worden. Waarschijnlijk was het een trendsettende neo-bohemienne van de universiteit van New

York, dacht ik, of misschien deed ze een opleiding kostuumontwerp. Die vleugels had ze trouwens behoorlijk knap in elkaar gezet, want je kon de bandjes niet zien, waardoor het net echte vleugels leken. Ze flapperden zelfs een beetje, maar dat kwam waarschijnlijk door de wind.

Ik maakte mijn ogen met enige moeite los van het feetje, keek op mijn horloge en kreunde. Met geen mogelijkheid kon ik nog op tijd op mijn werk komen, en op maandagochtend zat mijn baas me meestal op te wachten, dus ik durfde nog geen minuut te laat te komen. Ik moest maar met de metro, ook al kostte me dat twee dollar. Ik zou het wel goedmaken door terug naar huis te lopen, nam ik mezelf voor.

Bij station Union Square, zag ik tot mijn verbazing dat het feetje ook de trap naar beneden nam in plaats van rechtdoor naar de universiteit te lopen. Mensen die in het centrum werken, dossen zich meestal niet zo vreemd uit als ze naar hun werk gaan. Terwijl ik achter haar aan liep, bedacht ik dat ze waarschijnlijk schoenen met van die doorzichtige Lucite-plateauzolen droeg, want het leek alsof ze een paar centimeter boven de grond zweefde. Ze liep in ieder geval heel gracieus en gemakkelijk voor iemand met zulke hoge hakken.

Zoals altijd was er niemand op het perron die ook maar op of om keek. Ik woonde hier nu een jaar en ik had nog nooit met iemand zo'n dat-kan-alleen-in-New-York-blik uitgewisseld. Hoe kon het toch dat iedereen zo blasé deed? Er moesten toch ook mensen zijn die hier minder lang woonden dan ik? En dan heb ik het nog niet eens over de toeristen, die zouden toch onder de indruk moeten zijn van alles wat ze op straat zien.

Maar toen zag ik ineens een man naar het feetje kijken. Hij leek echter absoluut niet geschokt of verbaasd; hij glimlachte alleen naar haar alsof hij haar kende. Dat was vreemd, want hij leek me nu niet het type dat in het weekend met een cape om Midden-aarde gaat spelen in Central Park. Hij zag er eerder uit als iemand die op Wall Street werkt, met dat donkere maatpak en dat koffertje; de ideale Mr. Right die elke carrièrevrouw in New York

aan de haak hoopt te slaan. Ik schatte dat hij een paar jaar ouder was dan ik, en hij was behoorlijk knap, ook al was hij misschien ietsje kleiner dan gemiddeld.

Mr. Right (die natuurlijk allang door iemand anders aan de haak was geslagen) wierp een blik op zijn horloge en keek daarna de donkere tunnel in, alsof hij ongeduldig wachtte op de volgende trein. Toen prevelde hij iets, heel zacht, waarschijnlijk iets als: ‘Waar blijft die trein nou?’ of: ‘Straks kom ik nog te laat!’, en maakte een vreemde draaibeweging met zijn pols. Meteen daarna klonk het gerommel van een naderende trein en vervolgens denderde het gevaarte het metrostation binnen. Als ik niet beter wist, had ik gedacht dat hij hem te voorschijn getoverd had. Niet dat ik daar bezwaar tegen zou hebben, want ik had zelf ook haast.

De mensen schuifelden van het perron de trein in. Door de intercom klonk de stem van de conducteur: ‘Dames en heren, graag uw aandacht voor het volgende. U bevindt zich in de N-trein naar Brooklyn. Bij uitzondering zal deze trein alleen nog stoppen op station City Hall. Reizigers met een bestemming vóór station City Hall wordt aangeraden deze trein te verlaten en een R-trein of de volgende N-trein te nemen. Dank u.’

Er ging een luidruchtig gekreun en gemopper op en veel passagiers stapten uit. Ik ging op een vrijgekomen bank zitten en keek op mijn horloge. Als het zo doorging, kwam ik zelfs nog te vroeg op mijn werk. Geen slecht begin van de week.

Mr. Right, die evenals de fee niet was uitgestapt, lachte even naar de man die naast me zat. Ik keek opzij en vroeg me af hoe ik op een andere plaats kon komen zonder overduidelijk te laten blijken dat ik niet naast die vent wilde zitten.

Hij leek me het type man dat zijn leven lang druk is met zich verweren tegen aanklachten van seksuele intimidatie; zo’n vent die zichzelf onweerstaanbaar vindt en zich niet kan voorstellen dat zijn toenaderingspogingen ongewenst zijn. Jammer genoeg zijn zulke types nooit zo aantrekkelijk als ze zelf denken. Dit exemplaar was trouwens niet uitgesproken lelijk. Met een beetje moeite en de juiste mentaliteit zou hij nog niet eens zo verkeerd

zijn. Helaas leek iedere moeite hem te veel; zijn haar was vettig en zat heel slordig en zijn huid zou mijn moeder, die schoonheidsspecialiste is, een hartverzakking bezorgen. Maar het feit dat hij deed alsof elke vrouw in de trein aan zijn voeten lag, maakte hem echt afstotelijk.

Het gekke was dat alle vrouwen van achter hun krant of tijdschrift inderdaad naar hem zaten te gluren alsof hij Pierce Brosnan was, en hij grijnsde terug alsof hij zulke smachtende blikken wel gewend was. Misschien konden ze aan hem zien dat hij bijzonder getalenteerd was, op een of ander gebied. Of misschien was hij wel een beroemde popster die ik niet kende, want zo doorgewinterd was ik nog niet. Hij had wel zo'n soepele, zelfingenomen manier van doen die je verwacht van een beroemdheid die eraan gewend is dat de vrouwen hem adoreerden zonder dat hij daar iets voor hoeft te doen.

Maar ik keek liever naar Mr. Right, die ook wel bewonderende blikken kreeg, maar daar een beetje verlegen van leek te worden, alsof hij niet gewend was aan al die aandacht. Waardoor hij voor mij alleen maar aantrekkelijker werd.

'Ga je naar je werk?' vroeg Gladjaker aan mij. Dat was niet een van de vijf afgezaagde openingszinnen die ik kende, maar zo vaak kreeg ik zulke zinnen nu ook weer niet te horen.

'Nee, ik vind het gewoon leuk om 's ochtends vroeg als sardientjes in een blik naar Manhattan te sjezen,' zei ik.

Hij strekte zijn arm over de rugleuning van de bank, alsof hij die om mij heen wilde slaan. Nu kom ik uit een streek waar je nog drive-inbioscopen hebt, dus ik herkende die beweging maar al te goed en schoof zo subtiel mogelijk een stukje op. 'Jij komt zeker niet uit New York,' zei hij, betoverend als een akelige trol. 'Je hebt zo'n leuk accent.'

Hij kon het niet weten, maar hij gaf me hiermee bepaald geen compliment. Hoe effectief mijn zuidelijk accent ook was als ik iets moest vragen of mijn zin probeerde te krijgen: op mijn werk had ik er alleen maar last van, want daar dacht iedereen dat mijn lijkige Texaanse tongval betekende dat ik dom en laaggeleid

was. Ik had mijn best gedaan om het kwijt te raken, maar het kwam op onverwachte momenten naar boven, vooral als ik sarcastisch probeerde te doen. Misschien dacht ik wel dat dat accent de akelige dingen die ik wilde zeggen een beetje konden verzachten. Dat was kennelijk weer goed gelukt, al was dat nu juist niet de bedoeling.

Had ik maar een boek meegenomen om mijn gezicht achter te verstoppen, maar toen ik vanmorgen vertrok, was ik van plan geweest om te gaan lopen, en had dus niets te lezen meegenomen. In mijn o-zo-professioneel uitzierende koffertje zat niet meer dan mijn zakje brood en mijn nette schoenen voor op kantoor. Ik wierp Gladjakker dus maar een stuurse blik toe en richtte mijn aandacht weer op Mr. Right. Misschien had hij wel een riddercomplex en voelde hij zich genoodzaakt mij van mijn metrostalker te bevrijden.

Tot het me opviel dat Gladjakker ook naar Mr. Right keek en ineens een bloedserieus gezicht trok. Mr. Right, ook met een ernstige blik, knikte heel even. De fee zat naar mij te kijken. Nu begon ik toch ernstig aan een complot te denken. Waren die lui van plan mij te beroven of op te lichten? Misschien stond er wel met koeienletters op mijn voorhoofd geschreven: **BOERENTRIEN UIT DE PROVINCIE! BELAZER MIJ MAAR!**

Op dat moment ging de deur tussen twee coupés open en kwam er een enorme kip binnen. Of, om preciezer te zijn: een verveeld kijkende man in een idioot kippenpak. Ik vond het treurig dat hij eerder verveeld leek dan beschaamd. In gedachten noteerde ik zijn baantje op mijn lijstje met 'banen die nog erger zijn dan de mijne'. Hij schudde met een plastic doosje in zijn linkerhand, waar tokgeluidjes uitkwamen. Ik kreeg ineens een beetje heimwee, want ik had op mijn bureau in Texas ook zo'n doosje staan. Hier zou ik het niet op mijn bureau durven zetten, want dat zou alleen maar een bevestiging zijn van mijn boerentrienenimago. Bij het tokgeluid keek iedereen licht geamuseerd op, maar ging vervolgens meteen weer verder met lezen of het angstvallig vermijden van oogcontact. De kippenman probeerde foldertjes uit te

delen; ik was de techniek van het folderweigeren, waar de meeste New Yorkers zich in hebben bekwaamd, nog niet meester, dus ik nam er een van hem aan. Het ging over de opening van een nieuw kiprestaurant, wat me opnieuw een vlaag van heimwee bezorgde omdat het me deed denken aan de zondagse diners met mijn familie. Ik stopte het foldertje in mijn koffer.

Dit incident maakte mij niet veel duidelijker over de mentaliteit van de New Yorkers. Elfenvleugels in de metro waren de moeite van het opmerken niet waard, maar een vent in een kippenpak kreeg wel de nodige aandacht. Terwijl er aan beide outfits vleugels zaten. Waarom was het een dan saai en het andere redelijk amusant? Ik zag dat Mr. Right ook een foldertje had aangenomen. Hij glimlachte naar de kippenman, waardoor ik hem nog leuker begon te vinden. Althans: dat zou zo geweest zijn als hij niet onder één hoedje speelde met die andere twee, die me nog steeds heel vreemd aan zaten te kijken. Ik vergat de kippenman, want ik wist ineens weer waarom ik me niet op mijn gemak voelde.

De trein kwam met piepende remmen tot stilstand. 'City Hall,' zei de conducteur door de luidsprekers. Zou ik uitstappen om van die lui af te zijn? Als ik vanaf dit station naar mijn werk moest lopen, kwam ik alsnog te laat, maar liever dat dan dood of beroofd.

Voordat ik op kon staan, zag ik dat de drie rare snuiters zich bij de deur hadden verzameld. Ik zuchtte opgelucht. Ze stapten hier allemaal uit, waarmee was bewezen dat mijn angst dat ze mij moesten hebben totale paranoia was. Er spookten gewoon nog te veel door mijn ouders vertelde enge verhalen door mijn hoofd over New York, en die kwamen op de meest ongelegen momenten naar boven, ook al was ik sinds ik hier woonde nog nooit beroofd en had ik zelfs nog nooit een beroving gezien.

Ik had trouwens genoeg andere dingen aan mijn hoofd en helemaal geen tijd om allerlei complottheorieën te bedenken. De gebeurtenissen van deze ochtend waren nu ook weer niet zo bijzonder. Ik maakte altijd al van die rare dingen mee, en helemaal sinds ik in New York woonde. Ik zag heel vaak dingen die je niet

verwacht, zoals mensen met elfenvleugels of puntige oren, mensen die zomaar te voorschijn kwamen en weer verdwenen, en dingen die zich op rare plaatsen bevonden. Misschien was dat het gevolg van mijn op hol geslagen fantasie in combinatie met de griezelverhalen van mijn familie over New York, maar ik maakte me er toch zorgen over. Als ik over een half jaar nog steeds vreemde dingen zag die niemand anders scheen te zien, moest ik daar misschien maar eens met iemand over gaan praten.

Intussen moest ik zorgen dat ik op mijn werk kwam en het daar weer een dag uithield. Doordat de trein iets te vroeg was en bovendien een sneltrein bleek te zijn, kwam ik gelukkig op tijd. En ik had nog meer geluk, want de lift op station Whitehall deed het voor de verandering eens wel. Ik stapte uit, tussen de moderne monotone glazen wolkenkrabbers, liep de lobby van mijn kantoor binnen, trok mijn nette schoenen aan, hing mijn pasje om, en liep langs de portier naar de liften.

Zeven minuten te vroeg kwam ik op onze verdieping aan, liep door onze lobby, en stond vijf minuten te vroeg bij mijn hokje in de kantoortuin, maar mijn baas, Mimi, lag al op de loer. Ik vroeg me af met welke Mimi ik vandaag te maken had: de beste vriendin of het duivelse monster dat me met haar harige klauwen zou proberen te verscheuren. Mimi was even stabiel als Dr. Jekyll.

Oké, ik overdrijf een beetje: ze heeft geen harige knokkels, zelfs niet op haar slechte dagen.

‘Morgen Katie!’ riep ze, toen ik in de buurt van mijn hokje kwam. ‘Leuk weekend gehad?’ Dit leek op de aardige Mimi. Maar er was geen peil op te trekken hoe lang ze zo zou blijven, dus ik bleef op een veilige afstand en zocht alvast naar iets zwaars waarmee ik me kon verdedigen.

‘Fantastisch. Jij ook?’

Ze zuchtte gelukzalig. ‘Super. Werner en ik zijn naar zijn huis in de Hamptons geweest.’ Werner was haar vriendje, stinkend rijk en stokoud. Ze boog zich naar me toe en voegde er fluisterend aan toe: ‘Volgens mij gaat hij me binnenkort ten huwelijk vragen.’

‘Wow, echt waar?’ vroeg ik quasi-enthousiast, terwijl ik langs haar heen naar mijn bureau liep.

‘Wie weet. Ik zie je straks bij de vergadering.’

Ik ging zitten en zette mijn computer aan. Ik had gehoopt op een Mimi-vrije ochtend voor ik me moest onderwerpen aan de wekelijkse martelpraktijk die maandagochtendvergadering werd genoemd, maar ik had mijn dagelijkse portie geluk blijkbaar al verbruikt, al leek ze vandaag gelukkig redelijk goedgehumeurd. Ik kon alleen maar vurig hopen dat de Goede Mimi er over een kwartiertje nog zou zijn, als de vergadering begon. Anders zou ik nog gaan wensen dat die drie rare snuiters in de metro me hadden ontvoerd. Dat kon nooit erger zijn dan waar Mimi op haar slechtst toe in staat was.

Hoewel Mimi mijn baas was, was ze niet veel ouder dan ik. Terwijl ik me had beziggehouden met het veevoer- en zaadhandelbedrijf van mijn ouders, had zij haar MBA gehaald aan de een of andere chique topuniversiteit. Al heel snel na mijn aankomst in New York begreep ik dat een graad en aanverwante referenties veel meer waard zijn dan praktijkervaring, vooral het soort praktijkervaring dat ik had. Een bacheloropleiding aan een openbare universiteit in Texas en een paar jaar praktijkervaring in een klein bedrijf waren bepaald geen aanbeveling in de zakenwereld van New York.

In feite zou ik mijn baan als assistent-marketingdirector (ofwel Mimi’s slaaf) nooit hebben gekregen als een van mijn huisgenoten niet voor mij op zoek was gegaan in haar eigen netwerk. Ik zag deze baan als een tijdelijke manier om het hoofd boven water te houden tot ik iets anders vond, maar nu, na een jaar, zat ik er nog steeds. Ik had het angstige gevoel dat ik eerst mijn eigen arm af moest bijten voordat ik uit deze val kon komen.

Mijn computer was eindelijk opgestart en ik keek naar mijn e-mail. Het bovenste bericht was maar een paar minuten geleden verzonden en had als onderwerp: ‘Uitstekende kans voor Kathleen Chandler’. Uitstekende kansen deden zich niet vaak voor en al helemaal niet in de vorm van een e-mail. Ik vermoedde dat het

hier, ondanks de persoonlijke onderwerpregel (die waarschijnlijk uit mijn mailadres was gevist), ging om het vergroten van een lichaamsdeel dat ik niet eens bezat. Ik verwijderde het bericht en ging op zoek naar het mailtje dat elke maandagochtend in mijn inbox zat: Mimi's agenda voor de personeelsvergadering.

Ik verbeterde de spelfouten, printte de agenda en las die nog eens vluchtig door terwijl ik ermee naar het kopieerapparaat liep. Er zaten zo te zien geen landmijnen in, alleen de gebruikelijke voortgangsrapporten. Misschien zou ik het toch nog overleven. Ik maakte kopieën, liep terug naar mijn bureau en zag dat ik weer een nieuwe e-mail had gekregen. Geen verbeterde versie van Mimi's agenda, maar een spambericht met een 'fantastisch kans'; deze keer stond er ook nog 'niet verwijderen!' in de onderwerpregel. Met een pervers gevoel van tevredenheid wiste ik het bericht, waarschijnlijk de enige rebelse daad die ik die dag ongestraft kon uitvoeren.

Ik was wel zo verstandig om niet te laat op Mimi's vergadering te komen, dus ik stopte de agenda's in mijn schrijfmapp, pakte mijn pen, mijn koffiebeker en mijn lunchzakje, en ging naar de keuken. Ik legde mijn boterhammen in de gemeenschappelijke koelkast, schonk een beker koffie in en zei tegen mezelf dat als ik de vergadering zou overleven, de rest van de dag een eitje zou zijn.

Ik was niet de enige die keek alsof ik op weg was naar mijn eigen executie. April, de reclamemanager, zat met een asgrauw gezicht in de vergaderruimte. Leah, manager public relations, leek heel sereen, maar ik wist dat ze kalmerende middelen voorgeschreven kreeg. Janice, de evenementenmanager, had last van haar tic. De enige die er niet gestrest of gedrogeerd uitzag was Joël van de afdeling Verkoop, maar hij viel niet rechtstreeks onder Mimi. Het was de laatste maandag van de maand, dus we vergaderden alleen met het management en niet met al het overige personeel; anders zou de kamer nog voller zitten met nerveuze mensen. Ik was veruit de laagste van de totempaal, maar wel Mimi's geheugen in eigen persoon. Blijkbaar kun je met een dure MBA-opleiding geen

aantekeningen meer maken tijdens een vergadering, of onthouden welke belangrijke dingen er zijn besproken.

Ik gaf iedereen aan tafel een kopie van de agenda. Niemand sprak terwijl we zaten te wachten, dat was veel te riskant. Je kon nooit weten wanneer Mimi haar entree maakte en iets zou opvangen wat haar in woede deed uitbarsten. Niemand wilde Moordzuchtige Mimi wakker maken. Nee, we bestudeerden de agenda, op zoek naar mogelijke twistpunten.

Mimi kwam als altijd zelf tien minuten te laat. Ik wist genoeg van nonverbale communicatie om te begrijpen dat zij ons daarmee de weinig subtiele boodschap stuurde dat haar tijd belangrijker was dan de onze. Ze deed de dubbele deuren van de vergaderzaal allebei open en bleef even staan, alsof ze te gast was in een talkshow en even wachtte tot het studiopubliek klaar was met applaudisseren voor ze zou plaatsnemen op Oprah's bank.

'Goedemorgen, Mimi,' zei ik, ook al hadden we elkaar nog niet eens zo lang geleden al begroet. Maar anders zou ze de hele dag in die deuropening blijven wachten tot iemand haar aanwezigheid erkende, en als haar persoonlijke assistente was het mijn taak om ervoor te zorgen dat zij zich bijzonder voelde. De anderen mompelden ook een begroeting. Eindelijk sloot Mimi de deuren achter zich en zeilde naar haar gebruikelijke plaats aan het hoofd van de tafel. Ik gaf haar een exemplaar van de agenda, die ze bestudeerde alsof zij hem niet zelf had opgesteld, waarna ze opkeek en zich tot de groep richtte.

'We houden het kort, want we hebben een drukke week voor de boeg waarin veel moet worden gedaan,' zei ze plompverloren. Haar toon was heel anders dan tijdens haar eerdere vriendelijke praatje met mij, en ik werd nerveus. 'Het eerste punt op de agenda. Afdelingsrapporten. April?'

April werd zo mogelijk nog bleker dan ze al was. Zelfs haar lippen waren wit. 'We hebben deze week een vergadering met het bureau over hun ideeën voor de volgende campagne, en over de *media buy* die zij hebben voorgesteld.'

'Staat die vergadering wel in mijn agenda?'

‘Jazeker,’ zei ik, in een poging April te hulp te komen, ‘daar heb ik je vorige week naar gevraagd, weet je nog?’ Ik had het nog niet gezegd, of ik realiseerde me dat dit helemaal fout was. Iedereen verstijfde, iedereen herkende de blunder: Mimi kon absoluut niet tegen kritiek, zelfs niet als het zoiets simpels was als erop gewezen worden dat ze iets was vergeten.

Ik werd nog zenuwachtiger toen ze niet meteen veranderde in Moordzuchtige Mimi. In plaats daarvan knikte ze alleen maar en zei: ‘Oké. Misschien kun je me de volgende keer even een herinnering sturen. Leah?’

Leah zei monotoon: ‘Aan het eind van de dag krijgen we van het bureau het overzicht van de cijfers van vorige week. En morgen komt het eerste ontwerp voor het nieuwe product.’

Mimi knikte. ‘Dat wil ik zo snel mogelijk zien.’ Ik maakte een aantekening over Leahs rapport en wat daarmee moest gebeuren, terwijl Mimi zich tot Janice wendde, die zichtbaar ineenkromp. ‘Nog nieuws van het evenementenfront?’ vroeg Mimi. Janice stond al lange tijd op haar hitlist; vandaar de tic van Janice en vandaar dat Mimi Janice nooit bij haar naam noemde. Niemand van ons, ook Janice zelf niet, wist wat ze nu eigenlijk verkeerd had gedaan.

‘We wachten nog op kostenberekeningen voor de mogelijke locaties van de productlancering. We hebben geen budget voor een locatie die groot genoeg, maar toch leuk is.’

Mimi wendde zich tot de anderen. ‘Heeft iemand een idee voor die lancering? Het evenementenmanagement kan blijkbaar wel wat hulp gebruiken.’

Ik had wel een idee, maar ik wilde Janice niet in de problemen brengen. Aan de andere kant was het hier ieder voor zich: ik twijfelde er niet aan dat iedereen hier volkomen bereid was om mij voor de wolven te gooien als ze zich Mimi daarmee van het lijf konden houden.

‘Misschien weet ik wel iets,’ zei ik. Alle hoofden werden mijn kant op gedraaid, en ik kreeg ineens spijt dat ik het woord had genomen. Feitelijk maakte ik niet eens deel uit van deze vergadering, behalve dan als notulist.

Gelukkig leek Mimi niet al te erg ontstemd door deze overtreding van het protocol. ‘Ja, Katie?’ Waarschijnlijk genoot ze van het feit dat Janice voor schut stond, daarom werd ze niet kwaad op mij.

Ik haalde diep adem en lette zo goed mogelijk op mijn accent. Eén lijzige uitglijder en mijn idee zou direct als een kleiduif worden afgeschoten. ‘Ik heb gemerkt dat als je iets duurs organiseert zonder passend budget, het uiteindelijk alleen maar heel goedkoop lijkt. Stel dat je bijvoorbeeld goedkope garnalenpastaïtjes serveert, dan vraag je toch om voedselvergiftiging? Misschien kunnen we beter het budget als uitgangspunt nemen en in plaats van een chique cocktailparty bijvoorbeeld een picknick of een barbecue organiseren. Gegrilde worstjes, bier, een paar nostalgische spelletjes zoals zaklopen of koekhappen. Volwassenen vinden het vaak een kick om kinderspelletjes te doen, en op die manier heeft iedereen een hoop plezier terwijl het niet veel geld kost.’ We hadden in de winkel een paar keer zulke dagen georganiseerd, maar ik liet het wel uit mijn hoofd om hier over de winkel te beginnen, want dat leek me niet gunstig voor mijn imago en mijn geloofwaardigheid.

Iedereen staarde me zwijgend aan. Mimi zei op haar ijszigste toon: ‘Misschien dat zo iets een succes zou zijn in Grover’s Corners, of waar je ook vandaan mag komen, maar hier in New York zijn we toch echt een heel ander niveau gewend.’ Ik had wel in de gaten dat dit niet het moment was om haar te wijzen op het feit dat het toneelstuk dat zij bedoelde in New Hampshire speelde, niet in Texas, of dat mijn idee in New York juist meer succes zou hebben dan in Texas. Waarom zouden mensen van de oostkust anders zo belachelijk veel geld betalen voor een vakantie op zo’n *dude ranch*? Het leek mij een welkome afwisseling om eens niet zo jachtig en ingewikkeld te hoeven doen.

Ik zocht medestanders, maar iedereen zat te hinniken van het lachen of hilarisch met de ogen te rollen. Ik had mezelf dus opnieuw gebrandmerkt als boerentrien, die niks begreep van het New Yorkse zakenleven. Ik deed een schietgebedje voor een

brandoefening, maar de vergadering ging gewoon door alsof ik niets had gezegd.

Joël had het definitieve rapport. ‘Het salesteam heeft vorige week de laatste voorbereidingen voor de lancering getroffen. De *collateral* is gedrukt en ligt klaar om te worden verstuurd. We moeten alleen nog even het persbericht bekijken.’

Mimi keek hem met een messcherpe blik aan. ‘Waarom was ik niet bij die laatste bijeenkomst? En waarom vonden jullie het niet nodig om mijn fiat te vragen voor die collateral?’

Joël keek haar met een kalme blik aan. ‘De laatste keer dat je bij een van onze vergaderingen was, noemde je dat tijdsverspilling. We hoefden jou er niet meer voor uit te nodigen. En wat de collateral betreft: die valt toch niet meer onder jouw verantwoordelijkheid?’

Iedereen zocht dekking. Het zou me niets hebben verbaasd als Mimi’s ogen rood waren geworden, haar huid groen, en als er kleine hoorntjes uit haar hoofd zouden schieten. De collateral was een teer punt. In de meeste bedrijven viel die onder de verantwoordelijkheid van de marketing director, maar sinds Mimi een folder had goedgekeurd waarin de naam van het bedrijf en de naam van het product verkeerd waren gespeld, was die verantwoordelijkheid overgeheveld naar de afdeling Verkoop. Die nederlaag was ze nooit te boven gekomen.

‘Ik heb ook helemaal geen tijd voor die salesvergaderingetjes,’ zei ze verkramp, waarna ze de vergadering abrupt beëindigde. Ze was de deur al uit voordat wij waren bijgekomen van de schrik en zelf op de vlucht konden slaan.

‘Goeie actie,’ zei Janice zachtjes tegen Joël toen we de vergaderzaal uit marcheerden. ‘Volgens mij kon je het niet laten om haar even te pesten.’

‘Ik vind het altijd zo grappig als ze van die grote ogen opzet,’ zei hij met een grijns.

‘Ik zal een paar goede smoezen verzinnen om haar vandaag naar Verkoop te sturen,’ zei ik, maar iedereen keek me met een mengeling van minachting en medelijden aan, wat mij het ge-

voel gaf dat ik zelfs op mijn tenen nog niet bij de knieën van een sprinkhaan zou kunnen. Ik had niet verwacht dat ze in Mimi's bijzijn mijn kant zouden kiezen, maar ik had wel gehoopt dat ze zouden laten merken dat mijn idee best waardevol was. Vergeet het maar.

Ik zag als een berg op tegen de rest van de dag. Mimi was al geïrriteerd omdat ik had gezegd dat ze de vergadering had goedgekeurd terwijl ze op het punt stond April daarover aan de tand te voelen; ik had het in mijn hoofd gehaald om met een suggestie op de proppen te komen, en als klap op de vuurpijl had Joël haar woede opgewekt met die opmerking over de collateral. Dus zat ik de rest van de dag met Moordzuchtige Mimi opgescheept. Toen ik weer bij mijn werkplek kwam, zag ik dat ze de deur van haar kantoor gesloten had. Met een beetje geluk stortte ze het volgende half uur aan de telefoon snikkend haar hart uit bij Werner, en vertelde ze hem uitgebreid hoe vreselijk haar dag tot nu toe was verlopen en hoe afschuwelijk en gemeen haar personeel deed.

Ik legde mijn schrijfblok naast de computer, liet me op mijn bureaustoel zakken, en probeerde me te herinneren waarom ik genoeg had genomen met deze baan. In het begin had die nog helemaal niet zo slecht geleken. Mimi had me als een verloren zus binnengehaald en me het idee gegeven dat ze me niet alleen als een mentor de weg zou wijzen in het zakenleven, maar ook nog mijn beste vriendin en soulmate zou worden. Tot ik de vreselijke fout beging om haar belabberde spelling en grammatica te corrigeren en voor die correcties haar goedkeuring te vragen. Dat was mijn eerste kennismaking met Moordzuchtige Mimi. Sindsdien wist ik dat ze op goede dagen uiterst vriendelijk kon zijn, maar volledig over de rooie kon gaan als duidelijk werd dat ze minder perfect was dan ik. Ik kreeg al snel in de gaten dat ik de memo's gewoon moest corrigeren voor ik ze rondstuurde, maar niet moest laten merken dat ik haar gepruts had verbeterd.

Waarom had ik deze baan aangenomen? O ja, zeshonderd dollar per maand voor mijn deel van de huur van een tweekamerflat waar we met z'n drieën woonden. En voor de inkomstenbelas-

ting, mijn deel van de gas- en lichtrekening, eten, openbaar vervoer, en al die andere uitgaven. Ik kon nauwelijks rondkomen van mijn salaris, maar zonder inkomsten zouden mijn huisgenoten me al snel de deur uitzetten, ook al waren we al sinds de middelbare school bevriend. Dan zou ik weer terug moeten naar Texas en mijn ouders het bewijs leveren dat ik het in de grote stad dus toch niet kon volhouden.

Er waren dagen, en vandaag was er zo een, waarop ik mezelf er weer van moest overtuigen waarom het ook alweer zo erg zou zijn om terug te gaan. Het was niet dat ik thuis zo ongelukkig was geweest, maar ik voelde altijd een verlangen naar méér. Wat dat méér was, wist ik ook niet precies. Nog niet, in ieder geval. Ik hoopte dat er ergens iets geweldigs op me stond te wachten met mijn naam erop, iets wat ik nooit zou hebben gevonden als ik in dat stadje was gebleven. Als ik terugging naar Texas zonder persoonlijk of zakelijk succes, zou ik een mislukkeling lijken. Erger: dan zou ik me een mislukkeling voelen.

Mimi was de prijs die ik daarvoor moest betalen, en die prijs vond ik niet te hoog. Maar het kon geen kwaad om op zoek te gaan naar een andere baan, nu ik wat ervaring buiten de zaad- en veevoerhandel op mijn cv kon zetten. Het zou gemakkelijker zijn om mijn verleden in een volgend baantje geheim te houden, want dan zou ik niet meer rechtstreeks uit Texas afkomstig zijn. En dat zou een stuk schelen.

Het icoontje van de mail knipperde op mijn computer. Ik klikte het programma aan en zag een bericht met als titel: 'Uitnodiging sollicitatie'. Weer spam waarschijnlijk, reclame voor thuiswerk waarbij je brieven in enveloppen moest stoppen of zoiets stoms, maar omdat de dag tot nu toe behoorlijk beroerd was verlopen, opende ik het bericht toch.

'Beste Kathleen Chandler', stond er. 'We hebben veel positiefs gehoord over uw werkervaring en goede arbeidsmoraal, en dat geeft ons het idee dat u uitstekend binnen ons bedrijf zou passen. Dit is een eenmalige kans die u beslist niet moet laten lopen. Ik kan u verzekeren dat u nooit meer zo'n aantrekkelijk aanbod zult

krijgen, niet in New York, en niet ergens anders. Laat u alstublieft per e-mail weten wanneer wij een sollicitatiegesprek met u zouden kunnen voeren.'

Het briefje was getekend met: 'Rodney A. Gwaltney, directeur Personeelszaken, BBI BV.' En er stond een telefoonnummer in Manhattan onder die naam.

Ik staarde lang naar de mail. Dit zag er heel, heel erg verleidelijk uit, en misschien kon het geen kwaad er meer over te weten te komen, maar als ik iets had geleerd in het zakenleven op het platteland, dan was het wel dat als iets te mooi klonk om waar te zijn, het dat meestal ook was. Ik kon me trouwens niet voorstellen dat iemand buiten dit bedrijf mij kende of iets wist over mijn ervaring en arbeidsmoraal.

Met een zucht van teleurstelling wiste ik de e-mail, voor Mimi het aanbod van een andere baan op mijn computerscherm zou zien. Maar ik nam mezelf voor om die avond de laptop van mijn huisgenote Marcia te lenen en op zoek te gaan naar vacatures, om dit gekkenhuis zo snel mogelijk te kunnen verlaten.